

MSJ JANUAR 2022: SPREJEMAM DEJSTVA IN ZAČENJAM ZNOVA

»V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo« (1 Mz 1,1-5). »Bog je rekel: 'Bodi obok sredi voda in naj loči vode od voda!'« (1 Mz 1,6-8) »Bog ni Bog zmešnjave, ampak miru.« (1 Kor 14,33)

Prva in temeljna ugotovitev je, da je na začetku vsega Nekdo, ki ni jaz. Stvarstvo se ne začne z menoj. Zato pogojev ne morem narekovati jaz. Nisem jaz načrtoval resničnosti in nad njo nimam nadzora. **Življenje deluje pravilno le, če upoštevam njegova pravila oziroma ritem življenja.** Če ga ne upoštevam, utrpim posledice. Ta red in ritem ni človeško delo, ampak stvariteljsko dejanje Boga Očeta. Temu se moram prilagajati. Ponovno lahko začnem rasti, če vsak dan znova sprejemem dejstva, ki mi jih kaže Bog. On kaže po čem mi daje življenje in kaj mi povzroča smrt. Tega ne določam jaz, ampak samo odkrivam. Bog določa, kaj je zgoraj in kaj spodaj. In ni res, da je vseeno.

Resničnosti ne moremo izsiljevati s svojimi izmišljenimi teorijami. Edina smiselna pot je, da sprejmemo resničnost, v kateri se nahajamo. Vsako nasilje nad resničnostjo povzroča uničenje (slano morje ni za pitje, otrok ni vegan). Če to storimo, začnemo neizprosno umirati. Življenje nam to nalaga, četudi se s tem ne strinjamo. Umetnost srečnega življenja je v sprejemanju in čim boljšem prilagajanju danim razmeram, ne pa v ideološkem boju proti njim.

Na osnovi lastnih izkušenj bi že lahko vedeli, da je veliko naših napak in trpljenja tudi posledica nesprejemanja dejanske resničnosti; ker z nogami nismo zasidrani v njej.

Na svoji poti duhovnega in človeškega dozorevanja sem najprej povabljen prepoznati to, kar že vem, nato pa, da se naučim ločevati med tem, kar mi življenje daje in ohranja, in tistim, kar mi ga jemlje oziroma me/nas uničuje. Naučiti se moram presojati med tem, kar mi koristi, in tistim, kar me uničuje.

Pri presojanju tega, se ne morem zanašati samo na lastne občutke, vtise in vzgibe, brez objektivnih meril in samodiscipline. Potrebujem nek koordinatni sistem, drugače bo vsaka moja ocena slonela na majavih nogah, odvisnih od vremena in hormonov. A tako površno ne moremo živeti. In tudi ne začenjati vsak dan znova.

Prvi korak: stvari sprejemam takšne, kakršne so. Sem, kjer pač sem; kar sem naredil, sem naredil; kar se mi je zgodilo, se mi je zgodilo. Začenjam s točke, na kateri se nahajam. In ob tem se moram zavedati, da so moj najhujši sovražnik moja pričakovanja in moje zahteve. Če se bo kaj spremenilo na zunaj, bo to vedno samo posledica neke notranje spremembe. To je vabilo božičnega časa in novega leta. Najbolj grenke težave so posledica napačnih pričakovanj. Prave napake so posledica zgrešenih stališč in zahtev. Zgodilo se mi je nekaj nepričakovanega. Preživljam težke, morda celo najtežje trenutke doslej. Zato je bolje, da se ne oklepam več svojega prepričanja o tem, kako bi vse moralo biti drugače. Obstaja Nekdo, ki je večji od mene in moje nemoči - obstaja Oče, ki je Stvarnik. Lahko se mu prepustim ali pa vztrajam v svojem malodušju oziroma, kar je še huje, v utvari.

Drugi korak: sprejemam kaos; sprijaznim se s tem, da nismo popolni in simetrični; da smo podobni stari okrušeni kavni skodelici in da nam že ob prihodu na svet manjka nekaj 'sestavni' delov. Le kateri mučitelj nam je v glavo zabil idejo, da je dobro samo to, kar lahko razumemo, in da moramo prezirati vse, česar ne razumemo? Kateri hudobni despot nas je pripravil do tega, da sami sebe mučimo, ker ne sprejemamo svoje kaotičnosti in zaman čakamo na dan, ko nam bo vse postalo jasno in se bo vse čudežno znašlo na svojem pravem mestu. Vsi smo jezni nase, na druge, na ves svet in nenazadnje na Boga, ker stvari ni naredil popolnih po naši predstavi. **Ponavljam prvi nasvet: Sprejmimo resničnost in se prenehajmo bojevati proti njej!** Pogoltnimo jo kot grenko zdravilo! Sprijaznimo se z življenjem takim, kakršno je. Sprejmimo dejstvo, da nismo že od začetka popolni, urejeni, brez težav in na pravem mestu. Na življenjsko pot se podajamo slabotni, praznih rok, brez zaslug in priznanj. Takšni začenjamo. Začenjamo iz nič.

Prva je poklicanost v življenje. Lahko jo zavrnamo. *Da* bi lahko razumel svojo vlogo v življenju, moram najprej **sprejeti svojo prvo poklicanost: živeti.** To ni malo. Nekdo, ki je želel, da živimo, nas je "izvalil" na ta svet in nas pripravil za življenje. **Skrivnost prave sreče je: živ sem! Živi smo, in že to je veliko. Pogosto je dovolj in še preveč. Naj nam zadostuje, ker preobilica prihaja od hudega!** Mnogi mladi in manj mladi, ki so že vnaprej prepričani o svoji nevrednosti, so kakor čebele, ki se odrečejo svojemu medu, ali kot glasbeniki, ki odvržejo glasbila, še preden iz njih izvabijo kak zvok. O kako težko je, ko stojiš pred nesrečnim otrokom in ne veš, kako bi ga nasmejäl (Mdr 11,24-26). **Življenje, ki nam ga je Bog podaril brez naše privolitve, je kakor**

psiček, ki maha z repom pred našimi nogami in nas moleduje: »Vzemi? Daj no, reci da!« To lahko izrečemo samo prostovoljno. Bog nam tega ne more naložiti. Obstaja pa Nekdo, ki verjame, da to zmoremo. Kadar gledam križanega Kristusa, se sprašujem: "Le kaj si videl v meni, da si zame umrl?" On pa kar vztraja tam gori. Ostaja tam, ker je to že storil zame. Kristus me je ljubil, še preden sem naredil kaj dobrega. Oče ga je dal zame. Preden začnem znova, preden naredim prvi korak v pravo smer, sem že opravičen. Niti Judu Iškarijotu se ni bilo treba obesiti. Njegov samomor je bil njegov največji greh. Ne bi se smel uničiti. Lahko bi začel znova. Da, za Božjo voljo, celo on bi lahko začel znova! Vsakdo lahko začne znova. Dokler smo živi. In taka je Božja volja.

Glavni cilj sovražnika človeške narave - kot mu pravi sveti Ignacij Lojolski - ni, da bi nas prisilil delati zlo. Njegov glavni cilj je, da bi nam preprečil delati dobro, kar je nekaj čisto drugega. S skušnjavami nas želi pripraviti do tega, da bi zapravljali svoj čas, tudi z navidezno nedolžnimi ali celo etično dobrimi dejavnostmi. Z zapravljanjem časa namreč izgubljam življenje in zamujamo stvari, ki so resnično "naše".¹ Čas, ko ne ljubimo, je noč, čas teme. Vsi smo vedno v skušnjavi, da bi si izmišljali razne načine bega in odtujevanja od resničnosti (Ps 36,2-4).

GOSPOD PODARI MI JASNOST, DA SPREJEMEM TISTO, KAR NE MOREM SPREMENITI IN POGUM, DA SPREMENIM TISTO, KAR LAHKO SPREMENIM TER MODROST, DA BOM ZNAL RAZLOČEVATI MED OBOJIM.

Svojo resničnost ali danosti lahko pripovedujem Jezusu. Gledam pred njim iz Lk 19,1-10; Jn 8 («Tudi jaz te ne obsojam! Pojdi in odslej ne greši več!»):

1. **Napišem Jezusu svoje naravne danosti in dejstva, ki so mi dana (največ 5).**
2. **Ali sprejemam svoj in drugih kaos in nisem žrtev svojih zahtev in pričakovanj?**
3. **Kje in v čem me vabi, da začnem vsak dan znova in živim svoje življenje kot njegov dar?**
4. **S čim mi sovražnik človeške narave najbolj uspešno prepreči, da bi delal dobro?**

---

¹ Koliko mož in žena se ponoči pase pred televizorjem in zapravlja čas z neumnostmi. Koliko izgubljenega časa! Večina ljudi podnevi dela, ponoči pa spi. Čeprav je to naravno, se mnogi tega ne držijo. Zapravljajo čas z neumnostmi; s stalnim preverjanjem novic in sporočil, brskanjem po elektronski pošti in facebooku, s tvitanjem, spremljanjem polnočnih televizijskih razprav ... Ob tem pa 'nimajo časa', da bi otrokom povedali pravljico za lahko noč. Zamujeno poskušajo kasneje zamenjati s kupovanjem motociklov. Z neumnimi nočnimi 'klepetalnicami' izgubljajo dragoceni čas za spanje. Imajo cel kup opravkov, ki jih bodo naredili "jutri", a jih nikoli ne. Posledica 'belih' noči so zaspani dnevi. Govorimo si, tudi jaz: "Molil bom, a malo kasneje. Najprej bom nekaj pogledal na televiziji." Seveda me potem mine vsaka želja po molitvi. Ali pa se zapletem v nek "zelo pomemben" pogovor, ki je v resnici klepetanje zaradi klepetanja. Ali pa odidem v trgovino po nekaj nepogrešljivega in se vrnem domov s polnimi vrečami odvečnega. Delam dolge sezname nujnih opravil, ki pa jih nikoli ne opravim ... Kaj bi še lahko dodal? Vprašal sem zakonske pare, s katerimi sodelujem, in so mi naredili cel seznam 'neodložljivih' dejavnosti, ki jih nekaj navajam v spodnji opombi. Petdesetletniki, ki se igrajo s Playstation, ženske, ki tekajo po Ikei, štetje vseh objav na družbenih omrežjih, brskanje po You Tubu in Wikipediji, zasvojenost s televizijskimi »žajfnicami« in sebkami (ki so vseč tudi papežu); vsakodnevne objave na Facebooku, iskanje najboljših ponudb na Amazonu za izdelke, ki jih sploh ne potrebujemo, iskanje telesnih nepopolnosti in sanjarjenje o 'nevidnih' plastičnih posegih, mrzlično prebiranje trgovskih brošur s popusti, brisanje starih sporočil na Whatsappu, da naredimo prostor za nove ... Može se pritožujejo, da njihove žene prehajajo iz ene 'sezonske' zasvojenosti v drugo, žene pa, da so možje v času klubskih prestopov nogometašev v stanju katatonične omamljenosti. O, razsuto življenje na družbenih omrežjih in z njimi povezano malikovanje!